

PRULLEKE

Het was een koude winterse dag, toen de grote boot, De Oranje, in de haven van Rotterdam aanlegde.

De verkleumde repatrianten werden in een bus gezet en een lange reis begon.

Omdat Gerda's ouders geen geld hadden, moesten ze gaan wonen waar de Nederlandse Regering hen wilde hebben.

Hun familie woonde in Noord – Brabant, maar daar was geen opvang mogelijk, dus werden ze naar een hotel in Limburg gebracht.

Het beetje geld wat ze hadden, moesten ze besteden aan kleren, want wat de kinderen, Gerda en haar drie oudere broertjes, Ton, John en Theo aanhadden, was berekend op de tropische warmte.

De drie jongetjes hadden de verschrikkingen van de tweede wereldoorlog meegemaakt, maar dat was nu even vergeten.

Het belangrijkste was nu nieuwe, maar vooral warme kledij.

Nadat ze dus in het hotel hadden overnacht, besloten ze het plaatsje in te gaan en kleren te kopen.

Helaas was het plaatsje geen groot warenhuis rijk en week de hele familie dus uit naar een naburig plaatsje, waar wel zo iets aanwezig was.

Vol goede moed werd aan de tocht begonnen, want slagen zouden ze.

Dat stond zo vast als een huis.

Het was nog niet de welvaarttijd van videospelletjes en looppoppen, maar toen Gerda het warenhuis aan de hand van haar moeder binnenstapte, stapte ze in een waar sprookjesland.

Terwijl haar ouders zochten naar de plaats waar de trainingspakken werden verkocht, rukte Gerda zich plotseling los.

Haar moeder volgde haar verschrikt en riep: “Gerda. Hier blijven. Straks verdwaal je nog”.

De kleine peuter luisterde echter niet eens, maar repte zich, zo snel haar kleine beentjes haar konden dragen, naar het felbegeerde artikel.

In een stoeltje zat namelijk een lappenpop en voor Gerda was dat het mooiste en grootste cadeau, wat ze ooit gezien had.

Zonder aarzelen greep ze de pop, drukte het lappengeval tegen zich aan en riep enthousiast: "M'n prulleke toch".

De ouders keken even met een bezorgd gezicht naar hun kleine meid.

Moesten ze de pop afpakken en zo het tere kinderzieltje kwetsen? Nee.

Vader haalde het geld te voorschijn en betaalde even later voor Prulleke aan de kassa.

Prulleke, de allergrootste schat van Gerda.

Pas daarna werden de trainingspakje gekocht en blij verlieten ze het grote warenhuis.

Gerda hield haar Prulleke stevig vast en niet alleen het trainingspakje maakte dat ze het nu warm had, maar binnen in haar gloeide de liefde voor Prulleke.

Vele jaren bleef Prulleke haar trouwe metgezel tot Gerda naar school ging en Prulleke's lijfje zodanig uit elkaar viel dat ze niet meer de repareren bleek en moeder haar verbrandde in de kachel.

Toch is Prulleke nooit helemaal vergeten, want een eerste liefde vergeet je immers nooit.

Deelnemer 'Ik vergeet je niet'

